

SMOLENICKÝ POSOL

Ročník 9

Číslo 1

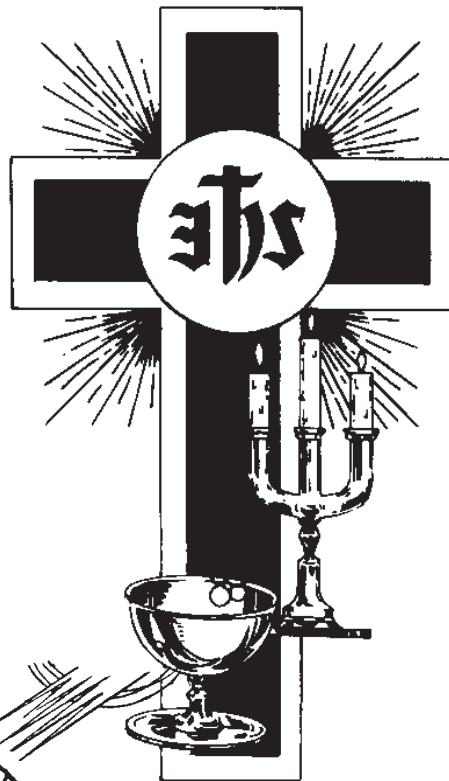
APRÍL 2009

Časopis farnosti Smolenice

KRÍŽ JE VĽAZNÉ ZNAMENIE...

...kríž
je Otcova
vôľa, sláva
jedinorodeného,
plesanie
Ducha, hrdosť
anjelov,
istota Cirkvi,
Pavlova
chvála,
ochrana
svätých
a sveta
celého
sveta.

„Ale z Božej milosti som tým, čím som a jeho milosť nebola vo mne márna.“ Tieto slová píše apoštol Pavol v 1. liste do Korintu. Chce v nich odovzdať svoju osobnú skúsenosť. Vieme, že vyrastal pri Gamalielovi, učiteľovi Zákona, ktorý bol človekom hlboko veriacim ale aj otvoreným (príklad si môžeme vyhľadať v Sk 5,34n). Pavol od neho v prvom rade prijal horlivosť za Zákon a to až takým spôsobom, že bol ochotný ísť skoro fanaticky za svojim presvedčením.

Keď sa pri Damašku zvláštnym spôsobom stretol s Ježišom (Sk 9,3n), zmenilo to jeho pohľad na kresťanov, ktorých dovtedy prenasledoval. Ale Ježiš, ktorého prijal za Krista mu dal prejsť ešte jedným obrátením. Boh ho pripravoval postupne, a to práve cez rôzne neúspechy na ľudskej rovine (napr. Sk 17,22n). A tak Pavol prichádza k myšlienke, že nie je dôležité to, čo robí on, ale dôležitejšie je to, čo robí Boh cez neho. A to je pokračovaním myšlienky z Pavlovho listu, ktorou sme začali: „Veď som pracoval viac, ako oni všetci, vlastne ani nie ja, ale Božia milosť so mnou.“

Prežívame pôstne a veľkonočné obdobie, ktoré aj nám chce niečo povedať o tejto Božej logike. Boh, ktorý chce, aby sme mu dovolili cez nás pôsobiť. Aby sme počúvali Jeho slovo a čerpali silu z Jeho darov. A tými veľkonočnými darmi sú hlavne dve sviatosti: sviatosť zmierenia a Eucharistia. A pokiaľ žijeme, nikdy nie je neskoro, aby sme tieto dary Božej milosti objavovali a prežívali vo vďačnosti voči tomu, kto sám je v nich najväčším Darom.

pb

Fatimská sobota v Šaštíne. Prvá sobota v mesiaci je venovaná úcte k Panne Márii Fatimskej. Naši členovia KD Smolenice dňa 7.3.2009 si vykonali túto pobožnosť fatimskej soboty v bazilike Sedembolestnej Panny Márie v Šaštíne, kde za prítomnosti ctiteľov Panny Márie vykonali pobožnosť fatimskej soboty (ruženec, pobožnosť a svätá omša). Cestou späť sme sa zastavili pri Kríži Božieho milosrdenstva pri obci Rybky, ktorý bol postavený v jubilejnom roku 2000. Modlitbou ruženca k Božiemu milosrdenstvu a modlitbou Anjel Pána sme ukončili pekné sobotné popoludnie, a tým obohatili svoj duchovný život.

B.G.

Ďalej sa dočítate:

Vyhrala som! A čo ty?... Duchovná obnova s Pavlom... Požehnaných deväťdesiat rokov pána Já nošíka... „Človekovia“ - Stanislav Šteпка... Ekológia - život človeka dnes na zajtra... Od vzťahu empatie ku skutkom... My... Žena nádeje, Tamara... Spiatočnícki kňazi... Cirkevné prikázania... Naši olympionici opäť v diecéznom kole... Čo nás neteší... Spomienka na slnečné a srdečné po zvanie Panny Márie z Medžugoria... Karneval na fare... Jazykové okienko... Viete, že... Štatistiky... Humor... Detský kútik...

Vyhrala som! A čo Ty?

Po celý život súperime. Už malé dieťa chce vyhrať pri hre nad svojím kamarátom. V dospelosti súperime o lepšie postavenie, väčšiu vážnosť, finančnú prevahu, lepšie konexie. A žiadne z týchto víťazstiev nás neuspokojí. Narážame na prekážky, ktoré prekonávame jednu po druhej, raz úspešne, raz menej úspešne, výsledok je zvyčajne neistý, radosť z víťazstva neúplná.

Čakáme na svoj veľký deň. Deň, keď sa vyrieši väčšina našich problémov. Deň, keď si budeme môcť vydýchnuť a povedať, dosiahol som, čo som chcel.

Ale čo ak ten deň už prišiel? Prišiel. Hoci stojíme uprostred bojiska. Bojujeme o svoje zásady, bránime presvedčenie, usilujeme sa vytvárať aspoň o niečo lepší mikrosvet okolo nás. Doma, v práci, v spoločnosti, usilujeme sa uvádzať do života to, o čom sme v hĺbke srdca presvedčení.

Veľkonočné ráno mi vždy pripomenie, že čo som mohla vyhrať som už vyhrala. Je to víťazné ráno. Víťazné pre všetkých. Víťazom je Ježiš. Víťazom nad smrťou, nad zlom vo všetkých podobách. V ňom všetci víťazíme a toto víťazstvo nám nikto a nič nevezme. Ježiš svojou smrťou raz a navždy priniesol vykúpenie pre všetkých ľudí všetkých vekov a národov. Vyhral súboj za nás.

Paradoxne ma toto vedomie neprivádza k pasivite. Privádza ma k väčšiemu záujmu o to, čo sa deje okolo nás. Život je dobrá správa! A práve preto treba občas zabojovať, ak kdesi vyrastie alebo chce vyrásť niečo nedobré.

Zabojujeme aj vtedy, ak máme „nepohodlné“ názory, bránime svoje životné prostredie, budúcnosť ďalších generácií a pre niekoho by bolo výhodnejšie, aby sme boli ticho, aby sme sa ohľaduplne stiahli v duchu časťo prekrúteného chápania tolerancie a vôle väčšiny!

Nechajme sa inšpirovať slovami z homílie sv. Jána Zlatoústeho:

„Videl si obdivuhodné víťazstvo? Videl si veľký čin na kríži? Môže byť niečo ešte obdivuhodnejšie? Budeš ešte viac žasnúť, keď si všimneš spôsob tohto víťazstva. Čím diabol zvíťazil, tým ho Kristus porazil. Vzal jeho vlastné zbraňe a nimi ho premohol. ...

Prvá smrť odsúdila tých, čo sa po nej narodili, táto smrť zobudila aj tých, čo sa narodili pred ňou. „Kto vyrozpráva mocné skutky Pánove?“ Smrť nás urobila nesmrteľnými: toto je veľký čin kríža.

Pochopil si toto víťazstvo? Rozumieš aj spôsobu tohto víťazstva? Teraz pozri, ako sa toto víťazstvo zrodilo bez našej námahy a bez nášho potu. My sme krvou nesfarbili zbraňe, nestáli sme v šiku, neboli sme ranení, ani sme nevideli boj, a predsa sme zvíťazili; bojoval Pán, veniec sme dostali my. Keď sme teda zvíťazili, spievajme dnes radostným hlasom víťazné piesne ako vojaci; oslavujeme Pána: „Smrť pohltilo víťazstvo. Smrť, kde je tvoje víťazstvo? Kdeže je tvoj osten, podsvetie?“

Na kríži sa nám zrodili tieto slávne činy: kríž je víťazné znamenie, proti diablu, meč proti hriechu, ktorým Kristus prebodol hada; kríž je Otcova vôľa, sláva Jednorodného, plesanie Ducha, hrdosť anjelov, istota Cirkvi, Pavlova chvála, ochrana svätých a svetlo celého sveta.“

*CHRISTUS
VINCIT!
Kristus víťazí!
CHRISTUS
REGNAT!
Kristus kraluje!
CHRISTUS
IMPERAT!
Kristus vládne!*

Duchovná obnova s Pavlom

Už po druhý rok sa konala v čase od 9.3.2009 do 15.3.2009 duchovná obnova vo farnostiach trnavských dekanátov, na tému PAVOL A MY. Kazateľmi boli kňazi z okolitých farností. Počas siedmich dní nás sprevádzali duchovným putovaním životom svätého Pavla.

Vdp. Miloslav Mrva z Horných Orešian mal jemu veľmi blízku tému a to je pozitívne myslenie u Pavla. „Negativizmus, šomranie, kritika, toto nepatrí medzi kresťanov“, prihovoril sa nám vo svojej kázni a zvlášť upozornil na Pavlove slová z listu Filipanom: „Myslite na všetko, čo je pravdivé, čo je cudné, čo je spravodlivé, čo je mravne čisté.“

Vdp. Daniel Lukačovič z Dolných Orešian sa venoval téme z listu Timotejovi: „Bud' vzorom veriacim v čistote.“ Praktickými príkladmi zo života a pútavým podaním nám priblížil vdp. Peter Rúčka z Dlhej tému z listu Efezanom, „Muži, milujte svoje manželky, ako aj Kristus miluje Cirkev a seba samého dal za ňu.“ Okrem iného vyslovil i myšlienku, že dnes je kríza mužov, ktorí by takto milovali svoje ženy.

Vdp. Peter Cibira zo Suchej nad Parnou, hovoril o obrátení, ako obrátenie mení význam ľudského konania. Povolanie pre slobodu si zvolil vo svojej kázni vdp. František Bačík z Jaslovských Bohuníc, ktorý bol zároveň i „nováčikom“ v kazateľskej zostave. „Oblečte si Božiu výzbroj, aby ste mohli čeliť úkladom diabla“, vyzýval nás slovami z listu Efezanom vdp. Mário Bosý z Dechtíc. Týždennú duchovnú obnovu zakončil v nedel'u homíliou „domáci“, vdp. Patrik Bacigál, povzbudzujúcimi slovami o „sile v slabosti“ z listov Korint'anom.

Z príležitosti 2. ročníka duchovnej obnovy sme vydali i mimoriadne číslo Smolenického posla, kde sme uverejnili minuloročné kázne. Časopis ste si mohli zobrať v kostole. Taktiež je na stiahnutie k dispozícii vo formáte pdf na farskej stránke www.smolenice.fara.sk.

Všetkým kazateľom ďakujeme za hodnotnú duchovnú prípravu na Veľkú noc. Radi vás v našej farnosti opäť privítame! Vyprosujeme vám potrebné milosti pre vaše pôsobenie.

Požehnaných deväťdesiat rokov pána Jozefa Jánošíka

90

Manželia Jánošíkovi počas misii

„Ako si spomínate na jubilanta, ako ho vnímate a čo mu želáte k jubileu?“ spýtali sme sa niektorých jeho známych:

Pán Jánošík je pre mňa príkladom angažovaného laika, ochotného ponúknuť svoje schopnosti pre službu Cirkvi. Je dôkazom toho, že vždy existuje forma ako môžeme slúžiť Bohu i blížnemu a z tejto služby sa neodchádza na dôchodok. V tom je vzorom i pre nás mladších. Ku krásnemu životnému jubileu mu zo srdca želim veľa Božieho požehnaní! (PJ)

Na pána Jánošíka si spomínam ako na veľmi úslužného, poriadkumilovného a dobrosrdečného kolegu, ktorý sa snažil každému vyhovieť a k ostatným kolegom a hosťom bol vždy ústretový, úslužný a ochotný pomôcť. Mám naňho veľmi dobré spomienky, veľmi dobre sme si vychádzali.

K 90-inám mu vyprosujem ešte veľa zdravia, Božieho požehnaní a ochranu Nebeskej Matky! (MS)

Veľmi rada si naňho spomínam, bol slušný a ústretový ku každému, mal rád poriadok a svojím vystupovaním a správaním dával najavo, že je kresťan.

Jubilantovi želim ešte veľa zdravia, radosti a lásky v kruhu rodiny a Božie požehnanie! (JH)

Boh často potrebuje ľudí k veľkým veciam a tých, čo veľa neznamenajú pred svetom. Do takej služby sa dal aj náš jubilant – či už pri čítaní lekcii, prosieb, sprevádzaní pri modlitbách krížovej cesty, litánií, októbrového ruženca. Nech je príkladom pre všetkých farníkov! (JL)

Na jeho pôsobenie u nás si vždy rád spomínam a veľa krát som ho po jeho odchode dával za príklad. S jeho prácou musela byť naozaj spokojnosť. Jednoducho stará škola - úslužný (dodnes mi rezonujú jeho slová "prosím pekne" po každej jeho vete), vzdelaný (nebol problém akákoľvek téma - často obohatená bohatými zážitkami a skúsenosťami), pedant - vychovaný pre poriadok (pravidelne si "vygruntoval" svoje pracovisko, pokiaľ nebola suchá podlaha, dnu nevpustil ani kastelána).

Vedel sa počas svojej služby (hlavne cez víkendy) porozprávať s okoloidúcimi turistami, citlivo vysvetliť situáciu okolo vlastného vzťahu zámku (Slov. Akadémie a Pálffyovskej rodiny).

Po jeho odchode od nás, som ho občas stretával na prechádzkach v našom lesoparku. Tu sa však teraz akosi miňame. Pravidelne ho však už dlhé roky vnímam pri jeho čítaniach počas sv. omši. Tu je opäť perfektný, jeho čítania sú precítené, jasné a zrozumiteľné. Zbytočne vysvetľovať, kto tam chodí, každý to vidí a počuje. Som rád, že sa dožil takeého požehnaného veku. Do ďalších rokov by som mu chcel z celého srdca zaželať veľa zdravia a Božieho požehnaní, nech svojim príjemným hlasom ešte veľa rokov „prebúdzá“ nás farníkov. (KV)

Nie je jubilant ako jubilant a p. Jánošík jubilant je! V tomto roku sa dožíva požehnaných 90 rokov života. Denne ho vidíme všetci tu v Božom chráme pri čítaní Božieho slova. Táto funkcia lektora je jeho srdcovou záležitosťou: jeho prednes je premeditovaný a z Božieho slova aj žije!

Prajeme mu do ďalších dní dobré zdravie, dobrý hlas, aby mohol ešte dlho v našom chráme oslavovať Pána Boha! (TE)

25.4.2009 sa významného životného jubilea – požehnaných 90 rokov dožíva náš farník **pán Jozef Jánošík**. Poznáme ho ako dlhoročného lektora, človeka, ktorý pri neprítomnosti miništrantov posluhuje pri oltári alebo pri neprítomnosti kňaza nemá problém viesť modlitbu ruženca alebo krížovej cesty a sám hovorí, že to robí s láskou a pre druhých. Práca ho pred vyše 60-rokmi priviedla do našej farnosti zo stredného Slovenska. Tu si našiel manželku, s ktorou prežil krásnych, aj keď niekedy ťažkých 60 rokov, čo je v dnešnej dobe prevrátených hodnôt a úpadku manželského života svedectvo hodné nasledovania! Spolu s manželkou hovoria, že tie spoločné roky prežívali s vierou, dôverou a odovzdanosťou do Božej vôle. Vychovali spolu 2 deti a teraz sa tešia vnúčatám a pravnúčatám. V týchto dňoch ďakuje Bohu za to, že sa dožil takeého vzácneho jubilea v zdraví a duševnej pohode. Sám hovorí, že je odovzdaný do vôle Božej. Aj v tomto veku nezanebdáva hory, ktoré sú jeho celoživotná radosť a v ich objatí nachádza aj teraz útechu a odpovede na to, čo ho trápi. Aj my sa pripájame ku gratulantom a jubilantovi želáme a vyprosujeme zdraviečko, radosť v kruhu blízkych, silu pri posluhovaní v Božom chráme a najmä veľa Božieho požehnaní a ochranu Matky Božej, ktorej je veľkým a dlhoročným cititeľom.

red

„ČLOVEKOVIA“ Stanislav Štepka

V rubrike „Človekovia“, vám predstavíme zaujímavých ľudí - úsmevne nazvaných „Človekov“, ktorí majú čo povedať o živote, o jeho rôznorodosti, o vzťahoch, kráse a láske. Dnes sme si zobrali na mušku pána Stanislava Štepku, zakladateľa Radošinského naivného divadla. Všetky jeho hry sú presiaknuté tým, čo v jednej hre výstižne nazval „Človečina“. Poskytol nám veľmi rád rozhovor pri návšteve divadelného predstavenia Veľké ilúzie.

Pán Štepka poznáme vás ako bojovníka svojho vlastného štýlu. Bojovník za spravodlivosť, za dobro, za ľudstvo, za človeka. Nemáte to ľahké. A o človeka predsa ide! Človek je dôležitý, to ostatné je akási „bižutéria“. V roku 1963 ste nastúpili do divadla. Čo sa zmenilo od toho prvého Nemé tváre alebo Zem sa píše s veľkým „Z“ až po dnešné Veľké ilúzie?

To vám môžem povedať celkom presne. Doba sa zmenila, ale ľudia sú tí istí, čo boli aj vtedy. Tí sa menia omnoho ťažšie. Vlastne sa nemenia skoro vôbec. Kabáty sa na nich sem-tam menia, to je pravda, to vidíme aj v tejto hre. Ale keď si niekto myslí, že on je ten, ktorý ich polepší alebo urobí inými, tak sa troška mylí. A v divadle to určite tiež nemôže urobiť, čo môžeme v divadle urobiť, je potešiť alebo našim príbehom zaujať natoľko, že budú troška rozmýšľať.

Vaše hry sú o hodnotách. Ak sme sledovali predchádzajúce hry a sledujeme i Veľké ilúzie, stále sa pohybujeme na poli hodnôt. Čo by ste chceli povedať divákovi dnes. Na ktoré hodnoty je treba apelovať v súčasnosti?

Ja mám na to odpoveď jednoznačnú, možno niekto má inú a šikovnejšiu ako mám ja. Ja si myslím, že tomuto svetu chýba strašne láska! A láska k všetkému. Nemyslím teraz len medzi mužom a ženou. Láska k práci, láska k tomu druhému, láska k prírode. Jednoducho vzťah.

A ten najhlbší vzťah aký existuje je láska. Je to niečo hlboké, čo človek má. A tam kde nie je jej jas, kde chýba, ba niekde dokonca by som povedal, sa objavuje neláska, tak tam začínajú obrovské problémy. A vidím, že toho je strašne mnoho. Niekedy sa to aj nazýva, že práca diabla, niekedy tak. Ja to hovorím, to je neláska. Tam, kde toto nefunguje, tak začína fungovať niečo iné a to je vždy v pohotovosti a má väčšie výsledky. A práve všetci tí, my blázni, ktorí si myslíme, že dobrý človek stále žije, a že teda láska ešte funguje, robíme to 45 rokov s láskou a o láske a kvôli láske. Ak sa nám to chvíľu podarilo to oznámiť z toho javiska, tak som veľmi rád a to, že troška sa nám to podarilo, potvrdzuje len jeden jediný fakt, že sme tu.

Ako kresťania katolíci, pokrstení, máme aj isté záväzky. Lásku dostávame aj akoby „na papieri“. Bojujeme, ale vždy s láskou. Vy ste tým živým príkladom, že sa to dá aj v tom reálnom živote.

Viete, boli už mnohé pokusy a všetky skončili tak všelijako, a najmä rozpačito, vymysleli sa také náhradné riešenia všelijaké. Také, že ľudia začali užívať drogy, alkohol alebo ja už neviem čo. Raz sme mali ten pocit, že aké je to krásne, aké je to fantastické, aký existuje iný, náhradný svet. Len potom je to strašné vy-

triezvenie. Ten stav po tej opici, ten je hrozný. Bol som nedávno v takom zariadení, kde sa liečili drogovo závislí. A bolo mi hrozne smutno. Lebo tiež hľadali. Hľadali ten náhradný svet. Hľadali niečo fantastické. Zážitok. Ako keby boli už vyčerpané všetky a ako keby si ich sami nedokázali nejako vymyslieť alebo z nich čerpať. Tak si mysleli, že to práve bude tá chvíľa, keď si niečo dajú do seba, že uvidia niečo nové, niečo čo predtým nezažili. Nezažili ani jeden. My sme zažili v aute, keď sme išli odtiaľ z tých Nových Zámokov. Zažili sme ako ten lekár, ktorý s nami sedel v aute, nestačil zdvihnúť mobily, jeden mal taký, druhý mal taký. Pýtali sa ho pacienti, prosili ho, čo majú urobiť, lebo im leť postel', okno sa vzdáľuje. A ten doktor im hovoril, držte sa tej posteľe oboma rukami, skúste si ľahnúť, a tak sa z celej sily držte. Všetko, čo sme tam hovorili vyšlo vlastne navniivoč, pretože ten náhradný život zafungoval.

A preto o to viac apelujem na toto. Nechcem byť nejaký moralista ani nič, ale neexistuje iné riešenie než to, že musia ľudia sami urobiť a pestovať to v sebe, aby uverili v silu lásky!

Pán Stanislav Štepka, foto Natália Jakubcová

Skutočnosť, že sa vám to darí, svedčí aj to, že máte stále vypredané a ľudia si pýtajú niečo,

čo vy ponúkate.

Viete čo, funguje to 45 rokov. Ja teraz píšem dejiny nášho divadla a som práve v 81. roku. A ten spracúvam. A dostal som za úlohu od pani doktorky, u ktorej som bol už dávno, u Ivy Mariničovej, dostal som za úlohu, či by som nemohol urobiť protekciu zohnať lístky, pre jedno oddelenie na Kramároch. Že by veľmi radi všetci išli na to naše predstavenie a ja by som to urobil. Tak som išiel poprosiť tú pani, čo tie lístky predávala a ona mi hovorí. Teraz citujem: „Pán Štepka, viete čo, ale čo mám ja robiť, keď tu majú ľudia objednávky už na jeseň a ja ich tým pádom posuniem.“ Ja reku, ja viem. Nevieam ako sme to už vyriešili. Možno sme to dali nejako dohromady. Ale je to dobrý pocit. Dobrý pocit, že je záujem o to, čo sa robí. A keď niekoho máte o tom presvedčať, že

musíš ísť alebo mal by si alebo urob všetko preto, aby si tam išiel. To síce presvedčiť môžete, ale ja mám najradšej takých divákov, ktorí už s presvedčením prídu. A my robíme všetko preto, aby to bolo vždy pre nich určitým prekvapením.

Nikto tu nie je večne. Raz všetko začne, niečo skončí. Ide o to, aby ste to hlásali ešte ďalej. Aby ste sa rozrastali. Aby ste našli pokračovateľov.

Viete čo, mám veľmi talentovaný súbor. Toto je jedna časť, máme iné hry, kde prichádzajú zase iní. Máme veľmi talentovanú skladateľku, ktorá po Jankovi Melkovičovi hrá na klavíri, pani Čekovská. Takže chvála Bohu, RND má momentálne veľmi silný fundament. Ale čo je dôležité. Pre nás síce už menej zaujímavé a pre divákov pekné. Obrovské množstvo ľudí tu u nás začínalo. Minule som to rátať pomaly polovica SND je z RND. Minule som to rátať na 8 ľudí. Z môjho divadla. Vo všetkých produkciách sú herci, ktorí tu začínali. Toto bola ich kolíska. Takže prichádzajú, niektorí prichádzajú, niektorí odchádzajú. Teraz 12. marca máme aj konkurz na spievajúcu herečku. Takže ak máte v Smoleniciach v blízkom okolí veľké talenty, môžete ich poslať.

8 ľudí v národnom divadle, sú pekné prvé lastovičky. Ale čo by ste povedali na takýto nápad: Podme k nám do Smoleníc a čo keby sme založili u nás také divadielko?

Máme už v Radošine druhé. Veľmi dobrý súbor. Volá sa Hlavina. Môžete s ním nadviazať kontakt, môžete ísť do Radošiny, oni

zase môžu prísť k vám do Smoleníc. Skutočne veľmi dobrý súbor. Hrajú moje hry. Všetko, keď som v Radošine, tak im pomáham pri tom. Teraz máme spoločnú už desiatu hru. A práve dnes hrajú, takže o chvíľu im zavolám ako dopadli. Dnes hrali v Hlohovci. Som sám zvedavý ako dopadli.

Takže keď pôjdeme a povieme, že ste nás poslali, máme protekciu?

Máte protekciu. Nájdete ich veľmi ľahko. Na internete. Keď si dáte Radošina, nájdete tam kultúru, pani doktorka Márie Escherová. Takže veľmi rád sa pridem pozrieť na vás, keď budem mať trochu čas. Je toho veľmi veľa, hráme 28 predstavení mesačne, teraz ešte ma obsadili aj do Ordinácie.

Ďakujeme vám, že ste nám všetko odhalili, tú „bižutériu ste dali bokom“ a zostalo len to podstatné a to je Láska.

To je tá najlepšia správa.

Pán Štepka ďakujeme vám za váš čas a rozhovor.

Zhovárali sa jj, dj, iš
foto Natália Jakubcová

Poznámka: Divadelný súbor Hlavina sme skutočne našli v Radošine ako nás pán Štepka nasmeroval a ak sa nič mimoriadne nevyškytne, môžeme sa na ich predstavenie tešiť v Smoleniciach už v septembri na Farských dňoch.

Ekológia, život človeka dnes na zajtra

Keď som bol malé dieťa, správam sa ako malé dieťa. Keď som dospel, správam sa tak, ako ma naučil svet - dospelo. Človek ako taký, nie je veľmi vyspelú ekonomickú spoločnosť rentabilný. Od výplaty po výplatu odovzdá čo stihne zarobiť a medzitým len otravuje. Doslova. Napríklad vzduch, vodu, susedov... Vlastne celú prírodu presvedčivo a úspešne likviduje. A čím je bohatší, tým si viac voči okoliu dovoľí. Zem mu začína byť malá! Pokúša si podmaniť i vesmír: na Marse, či Mesiaci sa pozemky veselo rozpredávajú, akoby nám to tam patrilo. Prítom nič nie je naše - všetko máme od Boha - okrem vlastných hriechov. Môžeme povedať, že človek sa k prírode - a tým vlastne aj sám k sebe - správa omnoho horšie, ako pred 1000 rokmi. Na zemi vládne zákon neprimeraného zisku. Vieme všetci veľmi

dobré, čo to v bežnom živote znamená. Pán mamon, od dôb feničanov nabral nevidanú silu, v podobe presahu peňazí cez duchovné, i iné - akékoľvek hodnoty. Tlak financií je tak silný, že úplne všetko preláme. Málo čo, alebo kto, mu odolá. Človek? Len niektorí sa mu dokážu postaviť a len mizivé percento to vydrží. Ono,

vraví sa to dobre, že všetko je tu pre ľudí. Akurát všetkého veľa škodí. No stále sa nám to nezdá. Žeby už prišiel ten pravý čas na zjednanie nápravy? Odložme plné igelitky, vypnime mobily, uvoľnime nohu s plynového pedálu, stíšme televíziu i všadeprítomnú - akože nevtieravú hudbu a zamyslime sa. Popremýšľajme nad týmto svetom, nad človekom, nad sebou a hlavne nad naším zajtrajškom...

jj

Od vzťahu empatie ku skutkom

V živote Ježiša a jeho učeníkov je množstvo príhod, v ktorých čítal myšlienky, city, postoje druhých a doslovné s nimi spolucítil (gr. *sympathesai*). Co sa skrýva za Pavlovými slovami: Radujte sa s radujúcimi, plačte s plačúcimi (Rim 12, 15)?

Empatia (etymologicky z gr. *pathos = cit*) je schopnosť spolucítenia – vžiť sa do situácie a duševného stavu blízkeho a ukázať mu priamo (napr. slovami), ale aj nepriamo (napr. výrazom tváre) dobrou vôľou, že chcem vidieť svet jeho očami. Človek má veľmi obmedzené možnosti pomáhať druhým. Preto sa kresťan učí aspoň vcítiť do ich neraz bolestných situácií v zhode s pavlovským: Neste si vzájomne bremená (Gal 6, 2). Empaticky zmýšľajúci človek cíti zodpovednosť za druhého, preto v rozhovore aktívne počúva, a tak napomáha vytvárať atmosféru istoty a bezpečnej pôdy pod nohami. Empatia je základný predpoklad dobrých medziľudských vzťahov. Bez nej je dôverné priateľstvo nemožné. Empatia nás učí reagovať menej impulzívne (s nadhľadom) a s väčšou dávkou porozumenia. Vyznačujú sa ňou spravidla ľudia, ktorí veľa prežili a skúsili. Ak si osvojíme empatiu, vieme pravdepodobne predvídať, či je tá-ktorá situácia pre druhú osobu príjemná alebo nie.

Čo vedie k empatii. Ide o náklonnosti, ktoré si môžu podmaniť srdce človeka:

- Sympatia – náklonnosť spontánna (biologická a psychologická vybavenosť). Sympatický je ten, kto je príjemný, milý, nesnaží sa nás ovládať a nepodlizuje sa. Rozumieme si s ním veselo i vážne. Sympatickí ľudia sa majú radi a preto sa rýchlejšie do seba zamilujú.

- Súcit – živý záujem o utrpenie druhého. Treba ho pestovať najmä u detí. Ale súcit je len predstupeň empatie; je to určité konštatovanie ťažkej situácie, v ktorej sa ocitol blízky. Od neho vedie ešte veľmi dlhá cesta k skutočnej čnosti empatii.

- Empatia – náklonnosť vypestovaná. Ide o úsilie vôle vstúpiť do sveta druhého a vžiť sa do jeho kože. Empatiu si môžeme vypestovať aj k tým osobám, ktoré s nami nerezonujú.

Na rozdiel od sympatie a súcitu je empatia výsostne aktívna; spôsobuje, že sme ústretoví a ohľaduplní.

Škola empatie. Psychológovia tvrdia, že empatii sa treba učiť – čím skôr, tým lepšie.

- Často vyjadrujme pozitívne city – láskavosť, vdáčnosť a šetrime negatívne – sklúčenosť...

- Šetrime vyjadrením nespokojnosti a vyhýbajme sa priamemu obvineniu druhých.

Kto sa chce cvičiť v empatii, musí sa oslobodiť od prílišnej zaujatosti sebou (tzv. decentralizácia).

Vo vývoji dieťaťa hrá empatia dôležitú rolu vo vývoji jeho osobnostnej zrelosti. V súčasnosti pripravuje pre základné školy projekt **Srdce na dlani**. Ak bude úspešný, empatia sa stane ešte výraznejšou zložkou etickej výchovy. Metóda: na kartičkách vidia deti rôzne výjavy zo života: nahnevané dieťa, zamračený chlapec, usmievajúcce dievčatko... Učiteľ vedie s deťmi dialóg: Prečo sa dieťa hnevá a chlapec je smutný? Ako by ste im pomohli...

Úcta pred starosťami spolublížnych je kresťanská vlastnosť. Niekedy je to jediný spôsob, ako vyjadriť lásku. V solidárnosti s trpiacimi treba ísť ešte ďalej. Snažme sa vyjadrovať vyššie city ako srdečnosť, nadšenie, radosť z krásnej prírody alebo z umeleckého diela, vdáčnosť, uznanie, optimizmus... Ak by empatia bola len vzťah, zostane mudrovaním. Ak má byť autentická, musí mať pokračovanie v skutkoch.

Pavol Tomek

CITOVANÁ LITERATÚRA

Zelina, M. Stratégie a metódy rozvoja osobnosti dieťaťa. Bratislava s. 158.

Dobšovič, L. Naučte sa riešiť konflikty. Bratislava 1995.

Gazerra, A. Leonelli, A. V jeho šľapajach. Náčrt pokoncilovej asketiky a mystiky. Rím 1989.

Tomášek, F. Pedagogika. Praha 1992.

MY

Chodíme okolo seba a hľadáme sa.

Povedať slovo, vetu snád,

že mám Ťa človek rád,

a záleží mi na tebe

radšej s tebou aj keď o chlebe.

Každý len tuší

čo je v inej duši.

Chýba hlas a slovo

nielen tušiť aké by to bolo.

Sme len obyčajní ľudia

čo niekedy tvrdo súdia.

No stvoril si nás by sme žili spolu

.....plniť tak Tvoju vôľu.

Stretnime sa opäť ako voľakedy

na lavičke pred domom, vtedy.

Keď mali ľudia k sebe blízko

chytali večer chrústy, čo lietajú nízko.

A mali radosť z toho

a tak mnoho, mnoho.

Nech nie je ešte neskoro,

vtedy až pôjdu k tebe

potom márne včítiky si zbierať v sebe.

Daj nám Bože Lásku ako bola na kríži

nech sa znovu srdce k srdcu priblíži.

Tú lásku čo chápe, rozumie a cíti

ako je niekedy ťažko v ľudskom bytí.

Nech každý už nielen tuší

ale cíti, čo má iný v duši.

.....A zase môžeme radšej spolu

plniť Bože Tvoju vôľu.

mg

BLAHOŽELANIE!

Mirka

Gregušová,

jedna zo

zakladateľiek

obnoveného

Smolenického posla,

redaktorka a poetka, má 11.

apríla narodeniny. K tomuto okrúhlemu

jubileu, Ti milá Mirka želáme veľa zdravia,

lásky a požehnaní. Veľa tvorivých nápadov a

poetických nálad, ako aj trpezlivosti v Tvojej

náročnej práci vychovávateľky.

kolegovia z redakčnej rady

35

Päťoro cirkevných prikázaní

Kresťanské povolanie uskutočňujeme v Cirkvi v spoločenstve so všetkými pokrstenými. Cirkev nám sprostredkúva sviatosti ako posilu na ceste. Je našou učiteľkou a matkou. Od Cirkvi prijímame učenie o morálnych zásadách, ako aj skutočnostiach ľudského spoločenstva. Normy, príkazy a čnosti, ktoré ohlasuje Cirkev, majú svoj pôvod v učení Ježiša Krista.

Zásady morálneho života nájdeme priamo i nepriamo zafinované už v základných modlitbách, ktoré prednáša Cirkev vo svojom zhromaždení a sú nimi Verím v Boha a Otče náš. Univerzálne zásady morálneho života sú zhrnuté v Desatore Božích prikázaní. Mali by sme mať na pamäti neomylnosť učenia Cirkvi vo veciach viery a mravov (keď pápež učí ex cathedra) a v tom zmysle skôr vychádzať z jej náuky než ju spochybňovať. Ak bude spoločnosť spochybňovať jej učenie, nenechajme sa strhnúť davom, ale budme si istý tým, čo nás učí Cirkev, lebo v tejto náuke sa nám prihovára Ježiš Kristus.

Nariadenia Cirkvi majú pre kresťana záväzný ráz. Ich nedodržanie je tým pádom sankcionovateľné, napr. v stave ťažkého hriechu nie je možné prijímať Eucharistiu.

Cirkevné prikázania, v užšom zmysle Päťoro cirkevných prikázaní, sú v úzkom vzťahu s liturgickým životom. „Záväzný ráz týchto pozitívnych zákonov vnesených pastorálnou autoritou Cirkvi má za cieľ zabezpečiť veriacim naozaj potrebné minimum ducha modlitby, morálneho úsilia a rastu v láske k Bohu a k blížnemu,“ (KKC 2041)

1. V nedeľu a v prikázaný sviatok sa zúčastniť na svätej omši.
2. Zachovávať prikázané dni pokánia.
3. Aspoň raz v roku sa vyspovedať a vo Veľkonočnom období prijať Oltárnu sviatosť.
4. Uzatvárať manželstvo pred tvárou Cirkvi.
5. Podporovať cirkevné ustanovizne.

Čo nás neteší...

(Ne)chodenie na sv. omšu

Predstavte si, že by ste išli na nejakú svadbu alebo oslavu a nešli by ste do svadobnej sály, ale zasadli by ste si do nejakého najbližšieho podniku a tam by ste sa tvárili, že oslavujete s tými, čo vás pozvali. Alebo si skúste predstaviť, že tými, ktorí pozývajú, ste vy a niekto Vám vyvedie niečo takéto. Ako by ste sa cítili?

Pretože aj niektorí z nás, čo sme každú nedeľu a prikázaný sviatok pozvaní na Baránkovu hostinu, na svätú omšu, reagujú podobne. A to v troch rovinách.

Prvou sú tí, ktorí do kostola nevedia trafiť skoro vôbec a majú na to rôzne dôvody. Bolo by veľmi zaujímavé počúvať, či by si podobné dôvody dovolili povedať niekomu, kto je pre nich dôležitý, koho majú radi a kto ich pozve na oslavu...

Druhou sú tí, ktorí stoja vonku „za koštolom“, ktorí nevedia z rôznych dôvodov nájsť cestu na miesto oslavy. Často je to možno nepochopením Božieho pozvania, aby sme ho spoločne oslavovali, aby sme spoločne spievali na jeho chválu, aby sme prijímali z toho, čo nám predkladá vo svojom slove a v pokrme chleba a vína, ktoré sa po premenení stávajú Kristovým telom a krvou.

Treťou sú tí, ktorí trafia do „slávnostnej sály“, ale sú tam len preto, že sa to patrí alebo že ich tam niekto nahnal... Sú síce prítomní telom, ale nie sú na oslave. To je pomenovanie „diagnózy“. Ale ako to liečiť?

Začať od seba. Keď môžem porovnať moje slávenie svätej omše po vy sviacke a teraz, nemôžem povedať, že by to bolo lepšie či horšie. Je to iné. Niektoré veci si uvedomujem z iného pohľadu, do niektorých hádam hlbšie prenikám... Ale keby som zostal iba pri vedomostiach z bohosloveckej fakulty a povedal si, že nemám čo ďalej študovať a keby som si povedal, že nepotrebujem aj osobnú modlitbu či adoráciu, tak by dnes moje slávenie svätej omše bolo asi iba niečim, čo musím akosi nutne zvládnuť a keby som mohol, tak do kostola ani neprídem. A napriek tomu stále pri

V nedeľu a v prikázaný sviatok sa zúčastniť na svätej omši.

Svätá omša je základom duchovného života. Každú nedeľu slávime sviatok, pretože nedeľa je dňom Kristovho zmŕtvychvstania. Preto sme povinní zúčastniť sa na nedeľnej sv. omši, resp. na jej vigílii (sv. omša v predvečer nedele alebo sviatku).

Prikázané sviatky na Slovensku (okrem nedeľí) sú:
Narodenie Pána (Vianoce), 25. decembra
Zjavenie Pána, Nanebovstúpenie Pána, 6. januára
Najsvätejšieho Kristovho Tela a Krvi, (pohyblivý sviatok)
Svätej Bohorodičky Márie, 1. januára
Nepoškvrneného počatia Panny Márie, 8. decembra
Nanebovzatia Panny Márie, 15. augusta
Sv. apoštolov Petra a Pavla, 29. júna
Všetkých svätých, 1. novembra

Významné sviatky neprikázané sú aj:

Obetovanie Pána - 2. februára
Sv. Jozefa, ženícha Panny Márie - 19. marca
Veľkonočný pondelok - /pohyblivý/
Zvestovanie Pána - 25. marca
Turíčný pondelok - /pohyblivý/
Najsvätejšieho Srdca Ježišovho - /pohyblivý/
Sv. Cyrila a Metoda - 5. júla
Narodenie Panny Márie - 8. septembra
Sedembolestnej Panny Márie - 15. septembra
Sv. Štefana, prvého mučeníka - 26. decembra

pb, iš

sv. omši ma Boh dokáže prekvapiť tým, že mi dá možnosť objaviť niečo, čo som si doteraz nevíšimol. A myslím si, že podobné skúsenosti majú všetci tí, ktorí sú na sv. omši práve preto, že sa chcú stretnúť s tým, koho nazývajú svojim Bohom.

Takže si myslím, že keď začneme osobnou modlitbou a tým, že sa bude me snažiť hľadať zmysel spevu, odpovedí, liturgických postojov... môže sa stať práve naše osobné a súčasne spoločné slávenie Eucharistie tým najlepším príkladom pre tých, ktorí ho ešte neobjavili.

„...a sľubujem, že viac nezhreším!“

tieto slová sa dosť často opakujú v slovách ľútosť ľudí prichádzajúcich zmieriť sa s Bohom. Rozmýšľame, čo vlastne hovoríme? Ved' po týchto slovách prvým, aj tým najmenším hriechom mám ťažký hriech, lebo som porušil sľub daný Bohu.

Keď to pripomínam niektorým kajúcnikom, že túto formuláciu nie je dobré používať, tak obvykle nasleduje odpoveď: „Ale tak sme sa to učili!“ Nechcem tu rozoberať, ako a prečo sa tieto slová dostali do „formulky“ ľútosť, ktorá sa tak dlho používala, len pripomenúť, že máme rozmýšľať nad tým, čo Bohu hovoríme. Aby to neboli iba naučené frázy, ktoré opaku jeme a pritom nám nič nehovorí. Aby sme dokázali pri zmierení s Bohom skutočne ľútovať.

A na to nepotrebuje žiadne „formulky“, hoci nám môžu pomôcť. To podstatné je, že si povieme pravdu o svojich hriechoch (vo vyznaní hriechov pri sv. spovedi) a že tieto hriechy oľutujeme (že chcem, čo sa dá napraviť smerom do minulosti a smerom do budúcnosti nechcem tieto hriechy s pomocou Božej milosti opakovať).

Potom je možné prežívať radosť z Božieho odpustenia a sláviť Veľkú noc – dar nového života, ktorý dostávame vďaka Božej milosti.

pb

Profesor, ktorý vyučoval dejiny, často hovorieval, že kňazi sú na nič, že už od počiatku nenávideli vedu a umenie, že propagovali spiatočníctvo a tmárstvo. Raz ho navštívil študent: „Pán profesor, nemohli by ste mi pomôcť? Mám určité pochybnosti, ktoré ma znepokojujú odkedy navštevujem vaše prednášky.“ „Ochotne vám pomôžem. O čo ide?“ „Vďaka komu sa nám zachovali filozofické

a poetické spisy starých klasikov? Ako sa mohlo stať, že počas barbarského stredoveku neboli tieto spisy zničené?“

„No, mnísi ich prepisovali vo svojich kláštorech a tak sa nám zachovali.“ „Tak mnísi nám ich zachránili?“ „Áno, mnísi, najmä benediktíni.“ „Prepisovať staré kódexy... Musela to byť veľká a únavná práca. A je pravda, že to bolo vtedy, keď ani králi nevedeli čítať?“ „Áno, bolo to tak.“

„A je pravda, že bez mníchov by sme dnes nemali ani Kristofa Kolumbusa, ani Vasca de Gamu? Vraj mních Fra Mauro nakreslil roku 1450 mapu, ktorá neskôr poslúžila Kolumbovi?“ „Áno, je to pravda, ale takú mapu mohol nakresliť aj hoci kto iný.“ „Pochopiteľne! Ale prečo práve duchovným osobám prichádzali na um také nápady? Čítal som, že miesto nepohodlných rímskych číslic istý pápež zaviedol v aritmetike arabské číslice.“ „Bol to Silvester II. Mohol to však urobiť aj niekto druhý. Ale pápeži sa vždy tlačili dopredu.“

„Hovorí sa, že aj ďalekohľad a teleskop objavil dajaký kňaz. Možno to však nie je pravda.“ „Je to pravda. Bol to reholník, minorita Roger Bacon. To on vynášiel tie prístroje.“ „A kedy žil ten Bacon?“ „Zomrel roku 1294.“ „Už vtedy boli kňazi také vynaliezaví a učení? A myslím, že to tiež bol kňaz, ktorý prvý dokázal, že Zem sa točí okolo Slnka.“ „Áno, bol to kanonik Mikuláš Koperník.“

„Pán profesor, prečo nazývajú storočie, v ktorom sa veda, umenia a literatúra najlepšie rozvíjali, zlatým storočím Leva X.?“ „Pretože pápež Lev X. bol priaznivo naklonený učencom a umelcom svojej doby.“ „Pápež priaznivo naklonený civilizácii?“ „Ej, zdá sa mi, že si ty zo mňa strieľaš!“ „Nie, pán profesor! To tie moje pochybnosti. Rád by som tým ‚čiernym‘ pripísal prívlastok spiatočníci, ale práve tieto moje pochybnosti mi nedávajú pokoj. Pán profesor, je to pravda, že prvé ľudové školy založil a bezplatne vydržoval istý Ján de la Salle?“ „Áno, bol to francúzsky kňaz Ján de la Salle.“

„Pán profesor, počul som aj, že prvý, kto sa začal starať o hluchonemých bol španielsky benediktínsky mních Pedro Ponce de León a po ňom abbé Charles Michel

de l'Épée. Odpustite mi, že tí ‚čierni‘ v dejinách mi stále nedávajú pokoj. Čítal som, že mních Berthold Schwarz vynášiel pušný prach, mních Guido d'Arezzo zasa hudobnú stupnicu a základné pravidlá harmonizácie. Akýsi mních Tegeruss z Bavorska, okolo roku 1000 začal prvý maľovať na skle a jezuita Savalieri roku 1747 začal polychrómiou, jezuita Secchis ospektrálnou analýzou...“ „Dost

už, dost, vidím, že sa mi chceš posmievať...“

„Pán profesor, ešte som neskončil. Je pravda, že prvý hromozvod nevynášiel

Franklin, ale že ho zhotovil už roku 1754 premonštrátsky mních Prokop Diviš? Hovorí o tom dokonca i Kürschner vo svojom Konverzačnom slovníku...“ „Mlč už!“

„Pán profesor, viete, že najväčším znalcom cudzích rečí našej doby bol kardinál Mezzofanti? Poznal ich vraj viac ako päťdesiat.“ „Ty spiatočník, prestaň už!“

„Ó nie, pán profesor! Najväčším spiatočníkom bol najslávnejší paleograf 19. storočia, kardinál Mur.“ „Dost tých hlúpostí! Zmizni!“ „A ktorým smerom? Môže vám to povedať diakon Flavio Gioia. On zdokonalil kompas už roku 1300!“ „Chlapče, máš celkom rozpalenú hlavu.“

„Keby som začal horieť, tak zavolajte požiarňu voz a vodnú pumpu, ktoré zaviedli cisterciánski mnísi a parížski kapucíni už v 17. storočí, aby zachránili stredoveké mestá pred požiarňami.“ „Keď nestíchneš, tak ozaj poletíš...“

„Ako? Vzduchom? No pravdaže! Prvý balón vynášiel ešte 60 rokov pred Montgolfierom mních Berthol Gusman, ktorý sa roku 1720 vzniesol pred celým portugalským kráľovským dvorom do vzduchu.“

„Mlč už raz! Kde mám okuliare?“ „Ách, okuliare, pán profesor? Tie v 13. storočí vynášiel dominikán Alexander Spina! Pozeráte na hodinky? Prvé hodinky máme od cirkevného kronikára Cassiodóra z roku 505, zdokonalil ich Gerbert, neskorší pápež Silvester II. Prvé astronomické hodiny zostrojil opát Richard Vallimfort pred niekoľkými storočiami. Pán profesor už musím ísť. Nepeletím, ako by ste si priali, ale odídem na bicykli. A viete, kto vynášiel bicykel? No predsa kňaz. Volal sa Pinaton a už roku 1845 behal po meste na bicykli. Ale prv než odídem, odpustite mi a prijmite slová vášho pozorného študenta. Pravda zostane vždy pravdou a len pravdu by mal hlásať a vyučovať ten, kto vysvetľuje dejiny.“

ht p://abu-bratislava.sk/dku/subory/pomocky/tmarski_knazi.pdf

Naši olympionici opäť v diecéznom kole

Tohtoročné dekanátne kolo biblickej olympiády bolo opäť víťazné pre domáce družstvo zo Smoleníc.

Na celoslovenskej úrovni sa koná biblická olympiáda 8. rok. Postupuje sa v družstvách cez školské kolá, dekanátne, diecézne až po celoslovenské. Tento rok sa týkali úlohy kníh Tobiáš, Judit, Ester a Prvý Petrov list.

Dekanátneho kola olympiády sa zúčastnilo 6 družstiev zo 4 farností. Vďaka záujmu detí sme dokázali postaviť do reprezentácie tri družstvá.

Víťazstvo si odniesli deviataci **Anna Gregušová, Tomáš Fančovič a Ľuboš Šimek** a stali sa i úspešnými riešiteľmi.

Veľmi nás potešili i naši nováčikovia, piatáci (Martina Vyrvová, Mária Gregušová, Emília Vajsáblová), ktorí sa zúčastnili olympiády po prvý krát ako i „druhorociaci“ šiestaci (Christián Mikláš, Ema Holásková, Adam Hostin). Radi zobrali do rúk Sväté písmo a študovali predpísané texty. Sú tak sľubnou nádejou, že našich úspešných deviatakov bude mať kto nahradiť.

Raritou tohtoročnej olympiády bolo jednočlenné družstvo, Adam Hostin, ktorému napokon ochoreli spolubojovníci Mária a Christián (zúčastnili sa len školského kola). Adam to však zobral chlapsky do vlastných rúk a statočne bojoval i keď sám. Veru nemal sa za čo hanbiť. V niektorých kolách naňho nemali podaktorí súper ani keď

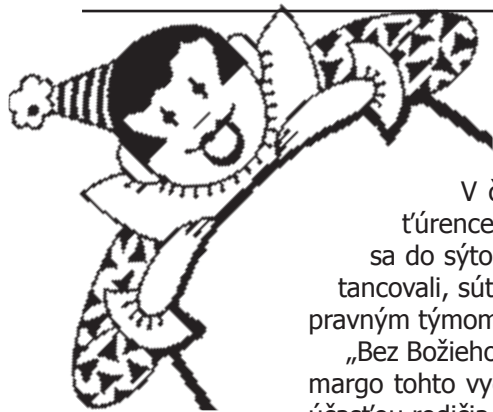

dali tri hlavy dokopy!

Tešíme sa záujmu, ktorí prejavujú naše deti o biblickú olympiádu a veríme, že ich Božie slovo bude sprevádzať i v živote! Obzvlášť našich odchádzajúcich deviatakov, ktorých čaká ešte diecézne kolo.

Ďakujeme vám za ochotu, čas, reprezentáciu farnosti i školy. Želáme vám, aby vám Božie slovo bolo svetlom na cestu! Aby ste vedeli, že Boh sa k vám osobne prihovára cez slová Svätého Písma. „Vezmi, čítaj, chod' a konaj!“

iš, pb

Karneval na fare

V čase fašiangového veselí, sa veselili a radovali aj naše deťúrence. Karneval na fare, bol vynikajúcou príležitosťou vyšantenia sa do sýtosti pre takmer 50 detí. Pripravili si krásne a nápadité masky, tancovali, súťažili a zabávali sa spolu s rodičmi a našim karnevalovým prípravným tímom.

„Bez Božieho požehnania márne naše namáhania“, dalo by sa povedať na margo tohto vydareného podujatia, kde nás milo prekvapili svojou bohatou účasťou rodičia detí. Ako sa blížila 14-ta hodina, k fare prichádzali so svojimi ratolestami, koláčmi a tombolovými darčekom, vďaka čomu bolo občerstvenie i tombola zabezpečené.

Ochotní organizátori vyzdobili sálu, pripravili pre deti program, diskotéku, moderovanie, starali sa o plynulý priebeh karnevalu. Za čo sme im najviac vďační, bola ich bezprostrednosť, s akou sa dokázali zabávať s deťmi.

Mimoriadne nás teší účasť mužov a mládencov na tomto podujatí. Ujali sa hudobnej réžie a moderovania. Táto „pánska karnevalová jazda“ na čele s miestnym duchovným natoľko inšpirovala jedného zo zúčastnených otcov, že sa vrátil domov a prišiel naspäť prezlečený v maske!!!

Víly, anjeli, spidermani a všetky ostatné rozprávkové bytosti sa večer odobrali do svojich domovov a ako sme sa dozvedeli, z nemenovaných zdrojov, podaktorí princovia a princezné nemohli ani zaspať z toľkých zážitkov...

Ešte raz úprimná vďaka!

organizátori

Spomienka na srdečné a slnečné pozvanie Panny Márie z Medžugoria.

Skončil sa už aj zimný čas, ale spomienky a fotografie nám pripomínajú aj krásne slnečné letné chvíle prežité v náruči u Matky Božej v Medžugorí.

V našom Smolenickom poslovi sa písalo už o Lurdoch, Czenstochovej, Mariazelli a iných miestach, kde azda viac cítiť prítomnosť Matky Božej ako v uponáhlanom každodennom živote. Jedno z týchto miest je aj Medžugorie - Mariánske zjavenia Panny Márie, ktoré sú zatiaľ len ľudskými svedectvami, pretože sú ešte bez vyjadrení Cirkvi.

Zjavenia Panny Márie začali viac ako pred dvadsiatimi rokmi. Medžugorie sa nachádza v Bosne a Hercegovine, (bývalej Juhoslávii) neďaleko Chorvátskej Makarskej rivieri. Jedného letného dňa v júni zbadali deti za dedinou postavu ženy s dieťaťom v náruči. Deti vystrašené, prenasledované sa nedali zmiest' a stále tvrdili všetci to isté, že sa im zjavuje Blahoslavená Panna Mária, Kráľovná pokoja, ktorá vyzýva k pokoji, obráteniu, pôstu, sláveniu svätej omše a modlitbe ruženca. To sú zbrane proti nepriateľovi.

Matka Božia sa začala zjavovať šiestim deťom, z ktorých sú už dnes dospelí ľudia - vizionári, ktorých všetky svedectvá sú zapísané v knihe Posolstva Panny Márie. Tieto zjavenia im úplne zmenili životy a nielen im. Medžugorie je malá farnosť, v ktorej žijú katolíci, moslimovia i pravoslávni. Matka Božia prišla na zem preto, aby nás upozornila na nebezpečenstvo nespútaného materializmu, ktoré priamo vedie k praktickému ateizmu. Volá nás, aby sme sa zapojili do všeobecného plánu spásy ľudstva, ktorý zjavila už v roku 1917 vo Fatime.

Medžugorskí farníci ešte v roku 1900 (pre zjaveniami) z vďačnosti Pánu Ježišovi postavili na kopci (537m) kríž vysoký 10 metrov, ktorý vynášali na svojich pleciach bez pomoci techniky. Kopec sa volá Križevac, a do dnešného dňa sa ľudia modlia cestou hore ku krížu krížovú cestu. Putujú ku krížu mladí, zdraví, starší a chorí, o barlách, bosí, veselo so spevom, i bolestne. Odovzdávajú Ježišovi po krížovej ceste žiale i radosti. To je tiež jedno z miest, ktoré sa v Medžugorí dá navštíviť, okrem Podbrda, kde sa deťom prvý krát zjavila Matka Božia.

Podbrdo je tiež menší kopec nad Medžugorím. Medžugorie samotné je úžasné už len tým, že, keď my - „turisti na pozemskej púti“ sme v Medžugorí vystúpili z autobusu, prvým nádychom zistíte, že tu vládne úplne iná atmosféra. Je tam

Pútnici v Medžugorí

neuveriteľná pohoda a pokoj vyžarujúce z každého miesta. Je to veľmi požehnané miesto, kde si ľudia vyprosia od Boha Otca veľa darov a milostí, každý sa tu zastaví, porozmýšľa nad doterajším životom, načerpá nesmiernu duchovnú silu a energiu, niektorí obrátia celý svoj doterajší život. Je tu cítiť aj veľké kresťanské spoločenstvo, ktoré sa správa naozaj ako jedna veľká rodina. Sú tam návštevníci z rôznych kútov sveta od Japonska, cez Európu až do Ameriky, ktorí sú si v tej chvíli blízky a nepotrebujú politiku, peniaze ani jednotný jazyk. Na kresťanských bohoslužbách, v duchu viery, jednoty a modlitby, cez moc Ducha Svätého niet hraníc. Všetci sú v náruči dobrej Matky a Otca. Dakujú a prosia.

Náboženský program pozostáva z modlitieb ruženca, svätej omše, piesní, adorácií „slobodná vôľa“. Každý má možnosť vykonania i sviatosti zmierenia v rodnom jazyku. Je veľmi pekné, že bohoslužby sú vykonávané v rodnom jazyku farníkov Medžugoria, a evangelium a prosby sa čítajú aj v jazykoch národov, ktorí sú na púti zúčastnení. Každý si skutočne odnesie pekné a nezabudnuteľné zážitky a úprimne povedané, celkový obraz o Medžugorí si musí spraviť každý sám, pretože raz prežité je predsa iné ako prečítané, či prerozprávané. A posolstvá Panny Márie sa dajú chápať iba srdcom. Naši misionári zo Slovenska pravidelne informujú o posolstvách a udalostiach z Medžugoria, kto má záujem a výtoky modernej techniky - internet môže na stránkach www.medjugorje.ru, www.gospa.sk nájsť najnovšie správy od Matky Božej a Matky našej. Matky, ktorá nám, celému svetu dala Ježiša.

Pokúsme sa aj my nájsť svoju úlohu v pláne spásy sveta.

A keďže som ja bola v Medžugorí viackrát, tam ma ťahá ruka Matky Božej; a tiež na iných „akciách“, ja tomu tak hovorím

- inak by som to mala nazvať - bližšie - priam osobné stretnutie s Ježišom, tak by som chcela napísať aj svedectvo, že to, čo píšem tomu aj verím a na povzbudenie iných, aby aj iní verili tomu, že Ježiš je ten, čo je verný, spravodlivý, čestný, priateľ, láska a cesta, ktorá nikdy neskľame. Aj keď táto cesta nie je jednoduchá a bez prekážok, bez hriechu a pochybení, sme len slabí a hriešni ľudia. Ale v tomto je naše kresťanské náboženstvo úžasné, že aj keď zhrešíme, tak máme možnosť vrátiť sa na cestu späť, na cestu, ktorú nám na ceste za Ježišom lemuje naša katolícka cirkev. Každý čakáme veľký zázrak, ale musíme vidieť i tie menšie zázraky, ktoré sú pre každého z nás tie najväčšie. Každý deň keď vstaneme zdraví, máme rodinu, priateľov, zamestnanie, pokojnú krajinu to je ten najväčší zázrak, ktorí mnohí ľudia nemajú.

Ingrida Slobodová

Tamojší Páter Jozo, ktorý bol dotknutý veľkou Božou milosťou zložil medžugorskú hymnu Panne Márii, ktorá sa každý deň spieva pri svätej omši:

*Hymna Kráľovnej pokoja!
Prišli sme Ti, Matka drahá,
Zo všetkých strán tejto zeme,
Priniesli sme biedy svoje
A v nich svoje túžby, prianie.
Pozri na nás a poteš nás,
Svoje ruky polož na nás,
Svojmu Synu odporuč nás,
Matka Mieru, pros za nás.
Celá Cirkev vidí v Tebe,
Hviezdu našej večnej spásy:
Očisti nás a objím nás,
Voláme Ťa, Matka kde si?
Bijakovo Tvoje malé,
Medžugorie celé s ním,
Roznesú Ti Tvoju slávu
A preslávia Tvoje meno.
A tú lásku, Matka drahá,
Všetku tu, na nás vylej,
Pokorne Ti sľubujeme,
Žiť svoj život pre spasenie.
Zľohom Matka, nádej naša,
Zasa chceme k Tebe prísť,
Ochráň nás od každého zla,
Vo dne, a aj v noci. Amen.*

ŽENA NÁDEJE

TAMARA

Jarné čítanie
nielen pre ženy

BOH NESTVORIL ŽENU
Z MUŽOVEJ PÄTY,
ABY MU BOLA
OTROKYŇOU,
ANI Z JEHO
HLAVY, ABY MU
VLÁDLA, ALE
Z REBRA,
ABY BOLA
JEHO
SRDCU
BLÍZKA.

TALMUD

„Tamara sa snažila
nepoddať sa beznádeji a hnevu.

Čo sa s ňou stane, keď jej otec zomrie?
Bude musieť prosiť o omrvinky zo stolov svojich bratov alebo ísť pracovať na polia iných mužov? Po zvyšok života bude trpieť hanbou opustenosti a bude prežívať vďaka súcitu druhých. Júdovi synovia ju týrali a využívali, Batšua ju obviňovala za ich hriechy a Júda ju vyhnal, porušil sľub a opustil ju...”

Avšak napriek tomu všetkému, Tamara bola ženou nádeje.

„Urobila som len to, čo som musela urobiť. Je to podľa práva Júdovho aj môjho ľudu, že mám nárok na dieťa Šelu alebo od Júdu. Musela som riskovať všetko, aby som dosiahla spravodlivosť z Júdových rúk. Ponižila som sa a uchýliť som sa k úskoku, aby som počala jeho dieťa, aby som nezomrela pokorená.”

„Nikomu nič nepovie. Bude to jej a Júdovo tajomstvo, aj keď on o tom ešte nevie. Bude si tajomstvo strážiť, bolo jej vzácne. Júdova palica ležala vedľa jej postele, jeho šnúru a pečatný prsteň stále ukrývala pod vdovskými šatami. Nepovie pestúnke ani otcovi ani slovo, aby im nedala príležitosť vysmievať sa Júdovi. Chcela splniť svoju povinnosť voči jeho domu. Chcela, aby ju prijal jeho ľud a Júda by sa jej asi ťažko poďakoval, keby ho zosmiešnila. On ju síce opustil, ale ona nezahanbí otca svojho dieťaťa pred nijakým mužom ani ženou.”

Avšak napriek tomu všetkému, Tamara bola ženou nádeje.

Vybrala si, že bude dúfať. Odmietla sa poddať strachu, ktorý sa jej zmocňoval kvôli dieťaťu, ktoré nosila pod srdcom - Júdovmu dieťaťu, Júdovej nádeji, Júdovej budúcnosti. Vypočuje ju tento muž, keď príde čas, aby odhalila pravdu?

Prešli dva mesiace a deň hnevu a súdu pre Tamaru. Mal by som Ťa za to zabiť! Tamara videla v otcových očiach slzy zúrivosti a hanby, ale nepoľavila. „Otec, nechaj to na Júdu. Prečo by si si mal špiňať ruky mojou krvou? On ma opustil pred šiestimi rokmi. Nechaj ho, nech rozhodne, čo sa stane so mnou a s mojím dieťaťom.” Otec poslal sluhu, aby oznámil Júdovi, čo sa stalo.

Avšak napriek tomu všetkému, Tamara bola ženou nádeje.

Bratia ju vliekli k Júdovi, jeden z bratov ju kopol, druhý potiahol za vlasy a sotil ju na kolená. Tamara mlčky stála pred Júdom. Špinavá od prachu, tvár mala samú odreninu a krvácala. Bili ju, vláčili, strkali do nej pre jeho hriech. Ani jej vlastní bratia a otec jej nepreukázali kúsok zľutovania. A ona tam len stála a mlčala. Júda sa priznal k otcovstvu. Mal slzy v očiach. Kľakol si na jedno koleno a ruku jemne položil na jej chrbát. „Tamara, ty odpusť mne.” Jej plač mu lámal srdce.

Pred mnohými rokmi. Keď ju videl po prvý raz na Zimranovom poli, cítil, že na tomto dievčati je niečo zvláštne, a chcel ju do svojho domu. Tamara bola Kanaánka, ale bola úctyhodná a oddaná. Mala odvahu a veľkú silu. Určite ho viedol Boh, keď si vybral toto dievča. Keď ju priviedol domov k Erovi, nemohol tušiť, ako ju Pán použije, aby ho priviedol k pokániu, aby zmenil smerovanie jeho života a jeho srdce. Riskovala všetko, len aby mala dieťa, ktoré zachráni jeho dom od úplného zničenia. Pohládil ju po tvári. „Nech mi Boh môjho otca Izraela odpustí viny, ktorých som sa voči tebe dopustil!” Povedal a pobožkal ju na čelo.

(spracované podľa Francine Riversová: Tamara, Výnimočné ženy, Dobrá kniha 2004)

mš

NAŠA ŠTATISTIKA

KRSTY

Natália Korytárová, nar. 10.12.2008, pokr. 25.1.2009,

Karolína Hrkel'ová, nar. 29.12.2008, pokr. 8.2.2009,

Richard Kotúč, nar. 26.1.2009, pokr. 8.3.2009,

Viktória Bedeová, nar. 11.2.2009, pokr. 8.3.2009,

Kristián Harasník, nar. 10.1.2009, pokr. 8.3.2009.

SOBÁŠE

Branislav Petrašovič a Andrea Halenárová, 27.2.2009 v Smoleniciach.

POHREBY

Karol Holkovič, nar. 1.9.1928, zomrel 20.12.2008, pochovaný v Smoleniciach,

Jaroslav Mesíček, nar. 27.7.1946, zomrel 7.1.2009, pochovaný v Smoleniciach,

Alžbeta Solárová, rod. Solárová, nar. 4.7.1930, zomrela 11.1.2009, pochovaná v Lošonci,

Anna Beňovičová, rod. Homolová, nar. 18.11.1927, zomrela 21.1.2009, pochovaná v Smoleniciach,

Oľga Vyrvová, rod. Nováková, nar. 9.2.1929, zomrela 25.1.2009, pochovaná v Lošonci,

Emil Nidel, nar. 17.4.1933, zomrel 30.1.2009, pochovaný v Lošonci,

Mária Jastrabíková, rod. Slobodová, nar. 22.9.1923, zomrela 9.2.2009, pochovaná v Smoleniciach,

František Imrichovič, nar. 13.10.1961, zomrel 18.2.2009, pochovaný v Smoleniciach,

Štefánia Bubánová, rod. Čápková, nar. 13.10.1922, zomrela 21.2.2009, pochovaná v Smoleniciach,

Zuzana Štibraná, rod. Dudášová, nar. 28.7.1936, zomrela 3.3.2009, pochovaná v Smol. N. Vsi,

Agneša Hajtmánková, rod. Petrovičová, nar. 27.11.1919, zomrela 10.3.2009, pochovaná v Smoleniciach,

Marta Danišová, rod. Štibraná, nar. 13.8.1947, zomrela 12.3.2009, pochovaná v Smoleniciach,

Gabriela Čechová, rod. Ferechová, nar. 6.2.1933, zomrela 24.3.2009, pochovaná v Smoleniciach,

Rastislav Kitta, nar. 17.5.1973, zomrel 30.3.2009, pochovaný v Smol.N. Vsi.

JAZYKOVÉ OKIENKO

Modlitba k sv. Michalovi archanjelovi po nemecky

Gebete zum Erzengel Michael
Heiliger Erzengel Michael,
beschirme uns im Kampfe,

beschütze uns gegen die Bosheit und die Nachstellungen des bösen Feindes. Ihm möge Gott gebieten, so flehen wir inständig.

Du aber, Fürst der himmlischen Heerscharen, wollest den Satan und die anderen bösen Geister, die zum Verderben der Seelen in der Welt umhergehen, mit Gottes Kraft in die Hölle hinabstossen.

Amen

VIETE, ŽE...

VELKÝ TÝŽDEŇ

• podľa starého rímskeho kalendára sa nazývala

1.pôstna nedeľa - Invocavit,
Kvetná nedeľa - Dominica palmarum,
zelený štvrtok - Coena Domini,
veľký piatok - Parasceve,
Biela sobota - Sabbatum sanctum,
Veľkonočná nedeľa - Pascha

• na Zelený štvrtok gazdiné ešte pred východom slnka zamietli dom, smeti vyniesli d'aleko za humnú, aby sa v dome nedržali blchy

• na Veľký Piatok sa vraj otvára zem a vydáva poklady

• na Bielu sobotu bolo zvykom uhasiť všetky ohniská a až o polnoci zo soboty

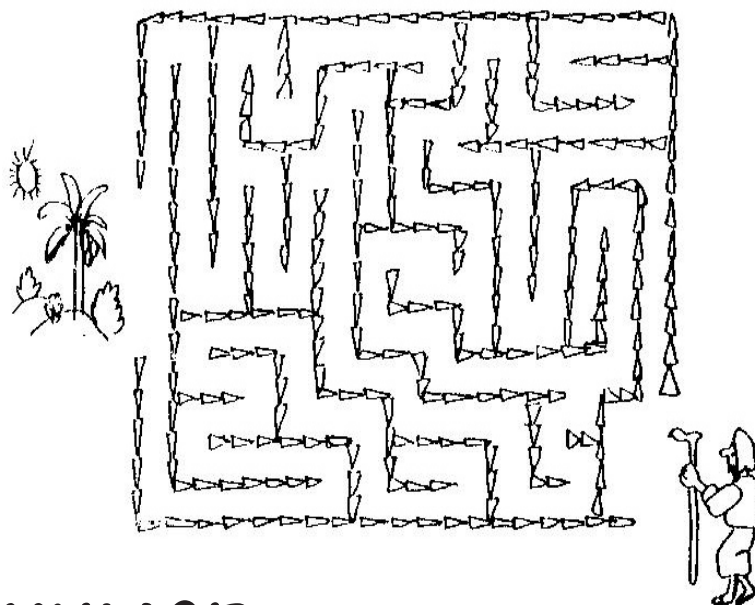
na nedeľu pri Veľkonočnej vigílii sa znova rozohorel oheň. Ľudia si odnášali domov zasvietené sviečky a posvätené polienka, aby opäť zapálili oheň v kachliach. Popol z ohňa sypali na lúky a z ohorených driev sa zhotovovali krížiky, ktoré sa nosili na polia ,aby bola dobrá úroda.

• na Veľkonočnú nedeľu sa po obradoch, po obede farbili vajčka. Najviac sa používala červená, žltá a zelená farba. Modrá nie, pretože to bola farba smútku. Ale stále platilo iný kraj, iný mrav.

mg

DeTSKÝ kÚtiK

Abrahám hľadá svoj domov. Pomôžeš mu ho nájsť?

HUMOR

Jozef s Máriou sedia na móle Čierneho mora. Okolo sa kúpu deti, len Ježiš chodí po vode a narieka: „Aj ja sa chcem kúpať!“

Ja som bol tak zaskočený, keď som sa narodil, že som nemohol celý rok a pol ani rozprávať...

Stočlenné stádo oviec usporiada súť až v orientačnom behu za Ježišom. Ježiš už čaká v cieli. Ako prvá dobehe najrýchlejšia ovca, Ježiš ju privíta, zoberie do náručia a čaká na ďalšie. Prejde hodina, dve, tri... Ustarostený

Ježiš sa vyberie hľadať zvyšných 99 oviec. Zrazu sa oproti nemu vyrúti celé stádo a rozčúlený pastiersky pes mu kričí: „To je ale potvora. Cestou požerala všetky orientačné značky a my sme zablúdili!“

Vyberie sa jedného pekného dňa do kostola babka. Keďže je v kostole sama, kľakne si pred oltár a začne sa po tichu modliť. V tom ju zbadá reštaurátor, ktorý je na streche kostola. Chce si urobiť z babky žart a tak cez dieru na streche takto na ňu tichým hlasom volá: „Babkááá, to som jáá Ježiš!!!“ Babka sa však nenechá rušiť a pohotovo mu odpovie: „Nevyrušuj teraz!! Práve sa ti rozprávam s matkou!!“